

LEONORA IN VESELA DRUŠČINA

Nekega dne, ko sta Leonora in Ferdo opazovala čudovit sončni zahod, zatopljena vsak v svoje misli, je morje daleč stran nenavadno vzvalovalo.

»Hej, Ferdo, kaj pa se tamle dogaja?« se je iz sanjarjenja predramila Leonora.

»Ne vidim, predaleč je. Čakaj, grem pogledat.«

Ferdo je zamahnil s perutmi, se dvignil pod nebo in odletel proti nenavadnemu prizoru. Ko se je približal, je opazil skupino sivomodrih teles, ki so kot puščice brzela tik pod morsko gladino. Da bi bolje videl, se je spustil še malo nižje. Takrat pa se je eno izmed teles za njegovim hrbtom pognalo iz vode, se prekopicnilo v zraku in s pljuskom priletelo nazaj v morje. Voda je brizgnila na vse strani in Ferda pošteno poštropila. Drugi člani nenavadne skupine so medtem odbrzeli dalje, se nenadoma ustavili, iz vode pomolili glave z zašiljenimi gobci in začeli vriskati in ščebetati. Videti je bilo, kot da bi se smejali in se norčevali iz Ferda. Ferdu je postalo nerodno. Otresel si je vodne kapljice s telesa, se pognal v višine in nato proti Leonori, ki se je že počasi približevala skupini. Poleg njene glave se je usedel na morsko gladino in rekel:

»Nisem čisto prepričan, ampak zdi se mi, da so to tvoji stari znanci, o katerih si mi pripovedovala zadnjič. Vendar so strašno nevljudni...«

»Kateri stari znanci?«

Leonora ni takoj razumela, koga ima v mislih. Potem se je spomnila, da bi to lahko bili njeni prijatelji, ki so jo rešili pred morskim psom.

»Misliš morda družino Del-Fin?« ga je pobarala.

»Ne vem, kako se pišejo, so pa zagotovo delfini,« je še vedno nekoliko nejevoljno pripomnil Ferdo. »Večkrat sem jih že videl od daleč, vendar se nismo nikoli pogovarjali.«

»Pridi, jih greva pozdravit. Jaz te bom seznanila z njimi. Boš videl, da so zelo prijazni in prav nič nevljudni,« je predlagala Leonora.

Ferdo se je obotavljal: »Ne vem, no... Prejle so se mi smejali in se norčevali iz mene...«

»Daj no, Ferdo, kaj si tako občutljiv! Niso se ti smejali, oni se tako pogovarjajo med seboj. In iz vode skačejo, ker se igrajo in se veselijo življenja. Prepričana sem, da ti niso hoteli nič žalega.«

Medtem ko je Leonora tolažila užaljenega Ferda, so delfini že prišli do njiju. Veselo so plavali okoli Leonore in zvedavo gledali proti Ferdu.

»Živijo, Leonora!« je pozdravila Del Siva. »Kdo pa je tole?«

»Tole je Ferdo, galeb. Malo je užaljen, ker misli, da ste se prej norčevali iz njega in se mu smejali,« je odkrito pojasnila Leonora.

Del Siva se je obrnila proti Ferdu, ki je še vedno gledal malo postrani in povešal kljun. »Pozdravljen! Oprosti, če je bilo prej videti, kot da se norčujemo iz tebe. Ni bilo to. Le Del Piko in Del Jure sta se spet prepirala, kdo hitreje plava, in sta tekmovala. Ko je bil Del Jure hitrejši, se Del Piko s tem ni mogel sprijazniti in ga je obdolžil, da goljufa. Morala sem poseči med njiju, sicer bi se spet stepla.«

»Aja!« je nekoliko potolažen čivknil Ferdo in z zanimanjem opazoval Del Sivo.

»Prijazna delfinka,« si je mislil. »Ampak tile mladeniči...«

»Hej stari, greš z nami opazovat ljudi?« je nenadoma zaslišal za svojim hrbtom. Obrnil se je in opazil tri mlade delfine, ki so ga zvedavo opazovali.

»Aaaa... jaz?« se je zmedel.

»Ja, pridi, boš videl, kako bo zabavno!« so ga vabili.

»Ferdo, to so Del Piko, Del Marko in Del Jure,« mu jih je predstavila Del Siva.

»Polni so navihanih idej, ampak v resnici so čisto v redu.«

Leonora jo je dopolnila: »Tole pa je Ferdo, moj zvesti prijatelj.«

Ferdo je bilo všeč, da je to rekla. Bil je zelo ponosen in vesel, da je njen prijatelj.

»Zakaj pa bi šli opazovat ljudi?« se je Ferdo obrnil proti trem navihancem in ni mu bilo jasno, zakaj bi bilo to nekaj posebnega.

»O, saj ne gremo opazovat kogarkoli,« mu je pojasnil Del Marko. »Tamle na jugu je danes izplul čoln s strokovnjaki, ki preučujejo delfine. Nič niso nevarni, samo sedijo na čolnu in z daljnogledi vztrajno ure in ure opazujejo morsko gladino. Ko nas zagledajo, ugasijo motor in čakajo, da se jim približamo. Potem vzamejo v roke fotoaparate in nas fotografirajo, kot da bi bili največje filmske zvezde. Strašno je zabavno, ker so tako navdušeni, ko nas vidijo. In potem jim za nagrado uprizorimo še kakšen akrobatski nastop in so čisto iz sebe. Ni mi sicer jasno, zakaj ves ta cirkus, ampak če jim je všeč, zakaj pa ne.«

Takrat se je Ferdo spomnil, da mu je deda Julče nekoč omenil pogovor, ki mu je prisluškoval, ko je počival na svetilki nad klopjo. Tam sta sedela dva mlada zaljubljenca, fant in dekle. Očitno sta bila oba navdušena nad delfini. Pogovarjala sta se o tem, koliko delfinov sta že videla, in gledala fotografije, na katerih so bile vidni

le hrbti delfinov. Primerjala sta jih, razpravljala o različnih oblikah hrbtne plavuti, zarezah in brazgotinah na njih in ugotavljala, katere pripadajo istemu delfinu. Deda Julče je ugotovil, da ljudje tako prepoznavajo posamezne delfine, štejejo, koliko jih živi v njihovem morju, in ugotavljajo še druge zanimivosti iz njihovega življenja. Ja, deda Julče je res strašno pameten! Ferdo se je tudi spomnil, kako mu je deda Julče omenil, da ljudje pogosto poimenujejo posamezne delfine, vendar se ni mogel spomniti, da bi omenjal imena, kot so Del Marko, Del Jure ali Del Piko.

»Pa si prepričan, da vi opazujete njih in ne oni vas?« je dvomeče vprašal Ferdo.

Del Marko se ni pustil zmešati: »Saj je vseeno, važno je, da se zabavamo,« je veselo zažgolel in se zavrtel okoli svoje osi. »Greš torej, ali ne?«

Ne da bi čakali na odgovor, so se trije mladi delfini obrnili in odplavali proti jugu.

»Kar pojdi z njimi,« mu je rekla Leonora. »Jaz bom tukaj še malo poklepetala z Del Sivo.«

Ferda je strašno mučila radovednost. Čeprav si ni želel zapustiti Leonore, ga je želja po dogodivščini vlekla kot močan magnet.

»Samo malo pokukam in se takoj vrnem,« ji je zaklical čez ramo in urno odletel za mladimi delfini.

»Ah, tale mladina,« je pomodrovala Del Siva. »Ničesar se ne bojijo. Tisti, ki smo že dolgo na tem svetu, pa vemo, da niso vsi ljudje prijazni. Ni še tako dolgo, kar so nas ribiči neusmiljeno pobijali. Verjeli so, da smo mi krivi za njihov slabi ulov. Res smo jim kdaj iz mreže izmaknili kakšno ribo – kako pa se ji boš uprl, če leži tam čisto pri miru, kot na pogrnjeni mizi. In nismo mi krivi, da se je kakšna mreža včasih ob tem strgala.«

Del Siva se je zazrla v daljavo, ko je tako obujala spomine. Potem ji je na oči legla senca, ko je rekla:

»Ampak, za prenekaterega delfina je bila to smrtna past. Ko so tako skušali iz mreže izbežati ribo, so se nekateri vanjo zapletli in niso mogli več na površje po zrak. Tako je končal tudi moj prijatelj, s katerim sva si želela ustvariti družino. Ko je poginil, sem bila zelo žalostna. Nikoli več si nisem poiskala partnerja, da bi imela mladiče. Zdaj varujem mladičke drugih samic, kadar si gredo iskat hrano. Veš, zelo so občutljivi in ves čas je treba paziti nanje, posebej v prvih mesecih.«

Leonora je želela nekoliko popraviti razpoloženje: »Še dobro, da je danes prepovedano loviti in pobijati delfine, a ne?«

Poskus ji ni povsem uspel, saj je Del Siva pripomnila:

»Prepovedano že, prepovedano, ampak vsi se tega ne držijo. Poleg tega sem slišala, da tam v oceanih nekatere ribiške ladje še lovijo tako, da v mreže poleg rib ujamejo tudi delfine. Ne da bi si kaj dosti belili glavo, poleg rib za konzerve predelajo tudi njihovo meso.«

Leonora je ob tej srhljivi pripovedi kar spreletelo po telesu. Živo si je predstavljala razkosano telo teh čudovitih živali. Del Silva je opazila njeno stisko in zdaj je še ona želela popraviti mučno razpoloženje. Veselo je dodala:

»Ampak tu pri nas je seveda drugače. Tu smo bolj varni, saj ribiči uporabljajo mreže, v katere se težko ujamemo. Poleg tega z ladje pogosto prileti prenekateri zalogaj, ko čistijo mreže, in v morje zmečejo vse, česar ne potrebujejo. Zato radi plavamo za njimi. In zdi se, da so dandanes tudi oni včasih veseli, da nas vidijo.«

Medtem se je Ferdo strašno zabaval, ko je opazoval, kakšne vragolije pred očmi strokovnjakov zganjajo Del Marko, Del Piko in Del Tine. Skakali so iz vode, delali salte, plavali bočno, pa tako, da je iz vode gledal njihov prednji del trupa. Občasno so se malo stepili, a se spet pobotali in se drgnili drug ob drugega. Za nekaj časa so se skrili, potem so se nenadoma spet pokazali. Strokovnjaki so bili osupli in navdušeni. Fotografski aparati so neumorno »škljocali«. Višek je zabava dosegla, ko je Del Piko priplaval čisto do čolna, legel na bok in se iz oči v oči zazrl v eno izmed vnetih ljubiteljic delfinov. Trenutek je bil nepozaben. Nehala je dihati. Če bi stegnila roko, bi se ga lahko dotaknila. Vendar tega ni storila. Del Piko je vedel, da so to ljudje, ki delfine spoštujejo in vedo, da so kljub simpatičnemu videzu divje živali in ne igračke. Nenadoma je zamahnil z repom in odplaval stran. Malo so še čofotali okoli čolna in pozirali, potem pa so jo jadrno ucvrli nazaj k svoji družini.

Del Siva in Leonora sta medtem že pozabili na žalostno temo pogovora in zdaj živahno klepetali o ribjih jatah in vremenu v prihodnjih dneh. Sonce je že zašlo in mrak je legal na širno morsko ravan. Družina Del-Fin se je počasi zbirala. Del Marku, Del Piku in Del Juretu se je po poti pridružil še Del Tine, ki si je zaželel malo samote in se tokrat ni pridružil zabavnemu opazovanju ljudi. Ko so prišli do Leonore in Del Sive, so jih tam čakale tudi Del Mira, Del Sonja in Del Anka. Bile so strašno vznemirjene. Kmalu jim je postalo jasno, zakaj. Ob Del Anki je plavala majcena delfinja postavica. Del Anka je postala mama in delfinja družina se je povečala za novega člana.

Leonori in Ferdu se je nenadoma zazdelo, da sta tu odveč. Čestitala sta mladi mamici in ji zaželela srečo, se poslovila od preostalih prijateljev ter izginila v temno noč, da si odpočijeta od vseh vznemirljivih dogodkov tega dne.